

[Sønderup.]

ligt, at opmuntre og påskønne landbruket, der har udvist en så udpræget valuta-skabende evne og vilje, slår man modet ned ved manglende forståelse og uforstandig fremfærd. Man henviser til, at man i vore nabolande kan drive landbrug med kortere arbejdstid, og det skal villigt indrømmes, at det kan man; men så er der rigtignok også i høj grad anledning til at spørge: Hvad har prisen været for det? Hvilke følger har det fået? Prisen er den, at man i disse lande har måttet garantere minimumspriser til landmændene, og, hvad der er endnu mere afgørende, forbrugerne må betale i visse tilfælde 25—30 pct. mere for landbrugsprodukterne, end tilfældet er her i Danmark. Er det en udvikling i den retning, man ønsker? Der klages ellers ret jævnlige over — forresten med urette — at priserne er for høje. Hvordan tror man, det vil gå med vor konkurrenceevne på verdensmarkedet?

Der foreligger nu for os forskellige ændringsforslag til regeringsforslaget, der bl. a. giver voldgiftsretten en anden sammensætning, jeg kan godt indrømme, en noget rummeligere form; men da vi er imod voldgiftsavgørelsen, vil vi afholde os fra at stemme over ændringsforslagene. Det er vor opfattelse, at arbejdstidsproblemet er uegnet til voldgiftsavgørelse. Det er uheldigt, at rive et enkelt spørgsmål ud til vilkårlig afgørelse. Det afgørende for os er ikke voldgiftsrettens sammensætning, men den fare, der lurar, for, at en voldgiftskendelse i større eller mindre udstrækning afstedkommer en ændret arbejdstid. Det vil altså sige, at man eventuelt får ind ad bagdøren den arbejdstidsforkortelse, som der efter alt at dømme er et flertal imod her i salen, men det bliver jo de radikale, der i så fald kommer til at bære ansvaret. Vi vil i hvert fald for vort vedkommende ikke række hånd til en politik, hvis konsekvens er, at der fremover bliver bestilt mindre.

Det fremgår af betænkningen, at man fra radikal side mener, at den ændrede sammensætning af domstolen skulle skabe et mere betryggende grundlag for en alsidig afgørelse. Det kan der diskuteres om, men det bliver nu ingen let opgave, voldgiftsdomstolen kommer til at stå overfor. Det er meget nærliggende at spørge: Hvad er egentlig udgangspunktet for en vurdering som den, der

pålægges voldgiftsdomstolen? Man er afskåret fra at gå til vore nabolande for at drage paralleller, netop fordi man der forskelsbehandler sit landbrug i positiv retning, medens man herhjemme gør det modsatte. Det gør unægtelig en meget, meget væsentlig forskel. Vi føler os som sagt, alle forhold taget i betragtning, ikke trykke ved en voldgiftsavgørelse, og vi må derfor fastholde vor oprindelige tanke om det mere hensigtsmæssige i kort og godt gennem en folketingsbeslutning at pålægge de stridende parter at trække deres strejke og lockout tilbage og så for den resterende del af overenskomstperioden at fortsætte arbejdet på de hidtil gældende betingelser. Det er dette, det ændringsforslag er udtryk for, som vi sammen med det konservative folkeparti har stillet, og vi anbefaler det til det høje tings velvillige behandling og vedtagelse.

Poul Sørensen: Vi har nu i nogle dage her i huset beskæftiget os med denne meget alvorlige sag, og nu, da den kommer tilbage fra udvalget i den skikkelse, der er redegjort for, vil jeg gerne på mit partis vegne knytte nogle ord til den stilling, vi står i, inden forslaget får sin endelige afgørelse her i tinget.

Jeg vil gerne understrege, som også tidligere talere har redegjort for, at dette er ikke en sag, som folketetinget har bedt om at få til afgørelse eller er glad for at skulle afgøre; det er en ubehagelig sag at skulle tage stilling til. Jeg vil også minde om baggrunden, idet der i dagevis har været talt og skrevet om hele situationen, og understrege, at i det, jeg har stiftet bekendtskab med under udvalgsarbejdet, er der intet, der rokker ved den bedømmelse af sagen, jeg som mit partis ordfører anlagde ved lovforslagets første behandling.

Vi har haft forhandlinger med de forskellige parter, og jeg skal ikke nægte, at det var med meget stor interesse, jeg f. eks. lyttede til den redegørelse, vi modtog, da vi forespurgte ophavsmændene til den situation, vi er i, arbejdsmandsforbundet, efter hvilke principper man havde udpeget disse enkeltstående gårde ude omkring, idet det var et af de store spørgsmål, der blev diskuteret ved sagens første behandling. Jeg kan i hvert fald medgive Dansk Arbejdsmands Forbund, at der manglede intet i klarhed. Det blev meddelt udvalgets medlem-